

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1550/2024
11.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужених Гимназије „Вељко Петровић“ из Сомбора и Средње пољопривредно-прехрамбене школе из Сомбора, које заступа Правобранилаштво града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 50/24 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 11.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 50/24 од 07.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 50/24 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 50/24 од 07.02.2024. године жалба тужених је одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 70/22 од 14.09.2023. године, којом су тужене обавезане да тужили на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Сомбор – ..., за временски период од фебруара 2019. закључно са фебруаром 2022. године исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од 06. у месецу за претходни месец па до исплате, док је решење о трошковима поступка садржано у тој пресуди преиначено тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова преко досуђеног износа од 132.276,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужене су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом обавезане су тужене да тужиљи исплате неисплаћену разлику накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак од места становања до места рада, према цени појединачне превозне карте и броју долазака на посао, а највише до висине месечне маркице без попушта. Овај обрачун условљен је чињеницом да тужене школе нису закључиле уговор са локалним превозником, тако да на тај начин није остварена могућност умањења цене месечне карте са 20% попушта. О спорном праву тужиље и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили правилном применом одредби члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/2015), који не захтевају ни ново, нити другачије тумачење права. Побижана другостепена пресуда не одступа од судске праксе по питању права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Она је у складу је правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, по коме је суштина права зајемченог чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду да се запосленом исплати надокнада за трошкове превоза од места становања до места запослења, ако због раздаљине између тих места запослени трошкове евидентно има. Опредељење законодавца да се висина накнаде призна у висини цене превозне карте у јавном саобраћају истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза, и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и слично). Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, у парницама из радног односа ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се у овим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 28.02.2022. године. Вредност предмета спора у смислу одредбе члана 30. став 2. ЗПП у односу на првотужену је 104.298,74 динара, а у односу на друготужену 38.870,83 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази напред прописани имовински цензус, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић